

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 6 . juni 1955

Et spejderløb på New Zealand

Vor vidtberejste medarbejder **TORBEN WOLFF** fortæller om et new zealandsk spejderløb

Mens ekspeditionsskibet »Galathea« opholdt sig i new zealandske havne, havde jeg helt god lejlighed til at søge kontakt med de stedlige spejdere, således som jeg tidligere har fortalt om det her i »MAGASINET«. I den store by Auckland på Nordøen af New Zealand traf jeg blandt mange andre spejdere en tropsfører, *Norval Smith*, hvis trop jeg besøgte kort efter, at den var kommet tilbage fra sin sommerlejr sidst i januar måned (som bekendt vender man op og ned på årstiderne på den sydlige halvkugle).

Det var nogle rigtige gutter, de spejdere i den trop, og de og *Norval* fortalte mig mange sjove ting fra deres lejr. Bl. a. havde de haft en kogende varm kilde på lejrpladsen, der bogstavelig talt lå på en vulkan, midt i det verdensberømte geyser- og vulkanområde i den centrale del af Nordøen. Tæt forbi lejrpladsen strømmede en bæk af mere normal temperatur, så normal, at spejderne her kunne fange ørreder, hvis de var meget tålmodige. Til gengæld behøvede de ikke vente længe på at få de nyfangne ørreder tilberedt, for det bestod bare i at bære dem tværs over lejrpladsen til den hede kilde og dyppe dem ned i den, til de var færdigkogt.

I løbet af lejren kom de 35 spejdere ud for en heldags patruljekonkurrence, som de bagefter var meget optaget af at fortælle om. Men det havde også været en hård omgang, og her skal du høre, hvordan et spejderløb på New Zealand former sig — med rigelig udnyttelse af den fantastiske, uberørte natur, som endnu træffes mange steder i det tyndt befolkede land. Billederne fra løbet har *Norval* senere sendt mig.

Løbet begyndte dramatisk med at krydse en flod ad et ophængt tov, og på den anden side skulle patruljen følge et spor, udelukkende udlagt med naturting. Det førte gennem et stærkt kuperet terræn med underskov og bregner og senere langs en flodseng og ud på åbent land, hvor en brevpil viste op på en bakketop. Heroppe (hvor man forøvrigt stadig kunne se rester af fæstningsværker opført af maorierne, landets oprindelige befolkning) lå et kort, et kompas og en melding skjult). I kompasretning 178° kunne lige skimtes en signalpost, der på opfordring signalerede til patruljen, at den skulle søge til en bestemt flod og passere denne tørskoet — på selvlavede stylder! En del slap faktisk helskindet (eller rettere tørskindet) fra

dette forehavende, og snart efter stod spejderne foran et sammenpakket telt samt en kode, der gav besked om at rejse teltet så hurtigt og korrekt som muligt på den mildest talt ujævne undergrund.

Herfra var der pile, der viste tilbage til floden, der nu skulle passeres i armgang ad et udspændt tov (fig. 1). Videre gik det til et stort puriri-træ, ved hvis fod der lå et langt tov oprullet. 6—7 m oppe, ud for den nederste sidegren, kunne man tydelig se meldingen fastgjort, og så var det jo bare med at komme derop og få den læst. Det var en længere roman om at tage den

og den retning og så ad den anden skovej og langs kløvermarken og over stenten og forbi den vrede lænkehund og sluttelig ind i skoven igen og ned til en ny flod (som du kan forstå, er der nok af dem på New Zealand). Denne specielle flod var sådan indrettet, at den kun kunne krydses ved hjælp af en

smal træstamme fra klipperne på den ene side over til den stejle bred på den anden (fig. 2).

Næste opgave gik ud på at tænke op og koge vand til the i det medbragte kokekar på kortest mu-

FORSIDEBILLEDET
er til ære for søspejderne og
deres store lejr.

Billedet er taget af
FRITZ LERCHE

NÆSTE NUMMER AF MAGASINET

udkommer den 20. august
Redaktionen slutter 10. juli.

lig tid. Førbemeldte flod videde sig et sted ud til en sø, som skulle passeres af patruljen på en selvbygget tømmerflåde, der imidlertid kun med nød og næppe kunne bære een mand ad gangen, så det voldte hovedbrud.

På den anden side lå en melding, der beordrede spejderne at binde tørklæderne for øjnene og holde godt fast i en udspændt snor (fig. 3—4—5). Klatrende sig hertil gik det først ned i en kløft, over nogle sten i et vadested, på tværs gennem et krat af tætstående træbregner og med afslutning på randen af en stejl skrænt. Men så var det også forbi, og patruljen kunne vende tilbage til lejren.

Undervejs kom patruljerne gennem skove og krat med et væld af forskellige træer og buske, hvoraf kviste af mindst tolv navngivne skulle medbringes.

Alle poster var skjulte, og points blev givet hvert sted, uden at patruljerne så så meget som skyggen af en dommer. Det blev kiwi-patruljen, der vandt, skarpt forfulgt af kea'erne (kea'en er den new zealandske jord-papegøje). Både vindere og besejrede var rørende enige om, at det havde været et knippel godt løb.

Torben.

Vil du lære

jamboree-sangen?

NEW HORIZONS

A JAMBOREE MARCHING SONG

WORDS AND MUSIC BY
C. J. BARTON
PROVINCIAL COMMISSIONER, B.C. & YUKON

ARRANGED BY
ROBERT FLEMING
FORMER SASKATOON SCOUT

Intro

WEL-COME BROTHER SCOUTS OF ALL THE WORLD THE FLAG OF ALL THE

CHORUS

NA-TIONS ARE UN-FURLED AT THE JAM-BOR-EE THERE'LL BE

FUN FOR YOU AND ME WE'LL MAKE NEW FRIEND-SHIPS TRUE

CHORUS

GATH-ERED HERE FROM NA-TIONS FAR AND WIDE

CHORUS

A BROTHERHOOD THAT FILLS OUR HEARTS WITH PRIDE AT NI-

AS ARKS FIGHT-Y GORGE WITH THE SONGS OF BRAVE ST GEORGE NEW HO-

RIZ-ONS ARE CALL-ING YOU

TA TA TA TA

Gamle Vibe skriver til en patruljefører, der skal lede et af lejrbalene på troppens sommerlejr

Slut kreds om det...

Kære Nipper!

Jeg forstår, at du må være spændt på forløbet af det lejrball, som din tropsfører har bedt dig lede på troppens sommerlejr. Det er et vigtigt job, kan jeg betro dig, og det er faktisk en ære for dig.

Lad mig straks minde dig om, at et lejrball kræver god disciplin — den rolige opmærksomhed medens åbningsordene fremsiges, tolerance medens den spejder, der i øjeblikket er fremme, underholder (lige-gyldigt hvor ofte du må have hørt eller set det før!). Man skal også passe på, at de, der senere skal underholde, ikke blot sidder og er optaget af, at det snart er deres tur, så de ikke følger med i den underholdning, der er fremme i øjeblikket. Lad dette ikke ske i jeres trop.

Det er muligt, at I har tradition for, hvordan lejrballen begynder i jeres trop, og så må den måde naturligvis følges. Er det ikke tilfældet, kan jeg give dig et par ideer, som du måske kan bruge.

På samme tidspunkt drager patruljerne i indianergang hver for sig ude fra deres patruljelejrpladser til lejrballpladsen. Patruljeføreren går forrest med en bræn-

dende fakkel i hånden. Når alle er fremme ved lejrpladsen, står alle stille på deres pladser i cirkelen. Tropsføreren ankommer, og patruljeførerne kommer fra hver sit verdenshjørne og tænder på en gang ilden med deres fakler. Derefter træder TF frem og indvier lejrballen. Han kan f. eks. sige: Ligesom ilden varmer vor kreds — må vore idealer værne verden. Eller: Ligesom luerne stræber opefter, så må vi også stræbe mod høje mål. Eller: Følg med tiden, men ikke med strømmen, for strømmen går altid nedad.

Patruljerne kan også komme til lejrballen på den måde, at den turhavende patrulje i indianergang går fra patrulje til patrulje, idet de synger en munter vandringsang. Patruljerne slutter efterhånden op bag ved hinanden, og til sidst kommer hele rækken op til tropsførens og assistentens lejrplads, hvor de nu sætter sig i spidsen af processionen. Når sangen er slut, be-

gynder man igen forfra, men før man når frem til lejrballpladsen aftager sangen, for helt at holde op et øjeblik efter at alle har indtaget deres pladser.

Der kunne nævnes mange andre og bedre måder at begynde lejrballen på, og nu, da du har fået et par ideer, kan du sikkert finde frem til en god åbningsform.

Du vil et dusin gange blive spurgt: »Hvad kan vi gøre for at underholde vor patrulje?«, og du vil bryde hovedet for at huske alle de ting, du kender fra dine tidligere lejrball — og vil ikke være i stand til at huske en eneste, som ikke alle har set før! Så hvad skal man gøre?

Du husker »Statuerne i parken«, og hvordan parkholderen vasker den formodede statue. Slutningen med at kaste vand i ansigtet på den, lader ingen tvivl tilbage om, at dette er slutningen! Morsomme historier kan ofte give stof til et »nummer«.

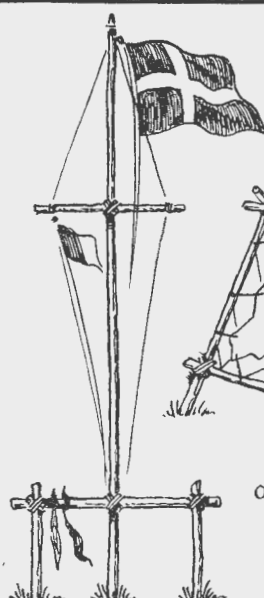
Udklædning vækker altid megen morskab, og improviserede dragter og parykker er meget morsommere end noget bragt med hjemmefra. Det er virkelig utroligt, hvad der kan opdigtes ved hjælp af blade og hø bundet rundt om tykke figurer! De mærkeligste dyr kan skabes under tæpper, og hovederne kan laves af pap, med ører og øjne af dåser og låg. Talende maskiner, robotter, kan laves meget simpelt. Hemmeligheden ved det er, at mennesket inde i kostumet virkelig må være, hvad han forestiller.

Har du nogensinde prøvet at lave en boksekamp. Dette kan laves virkelig realistisk ved hjælp af en tidtager, spande og tove. Når den ene bokser viser sig for at slå til, klapper den anden i hænderne for at få det til at lyde, som om hans slag har ramt, og det samme med den anden. Nogle få franske bønner spytet ud i rette øjeblik ligner rigtige tænder! Det er fantastisk, hvor livagtigt det hele ser ud efter meget lidt øvelse.

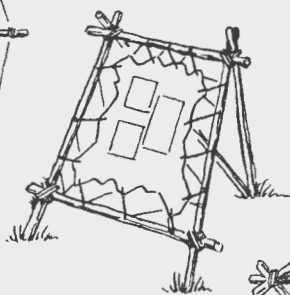
(Læs videre side 112).

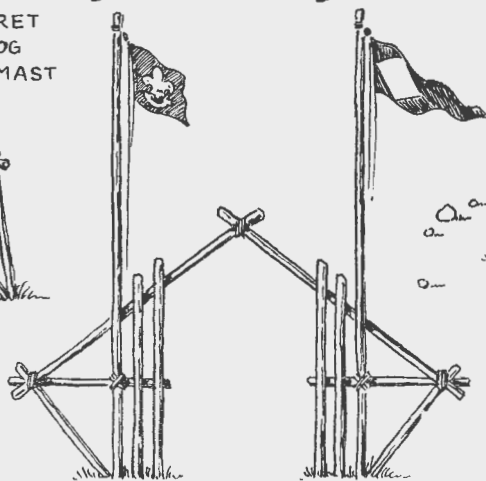
LEJRARBEJDER

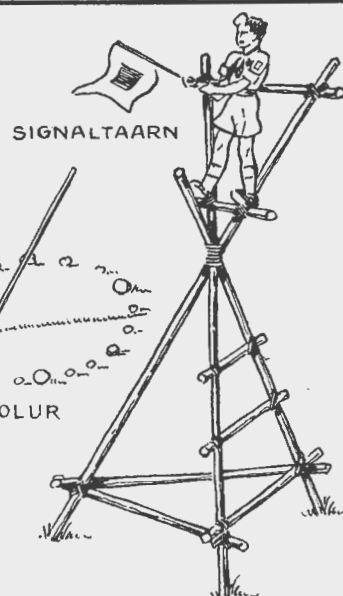
KOMBINERET
FLAG- OG
SIGNALMAST

OPSLAGS-
TAVLE

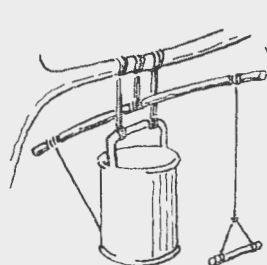

EN FLOT INDGANGSPORTAL

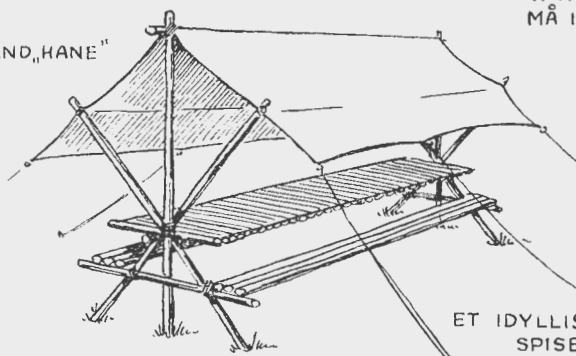

SIGNALTAARN

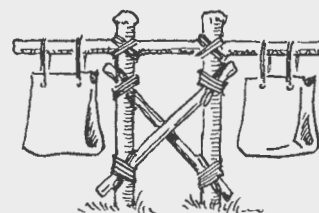
SOLUR

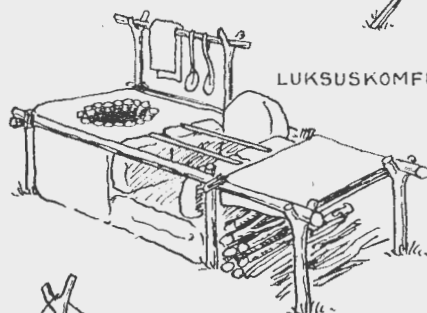
VAND,,HANE"

LUKSUSKOMFUR

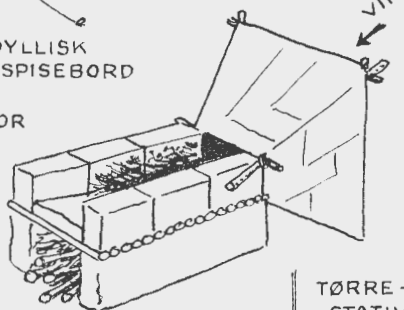
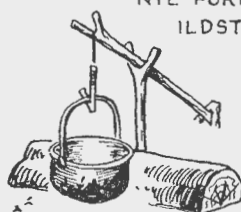

VANDSÆKKENE
MÅ IKKE STÅ PÅ JORDEN

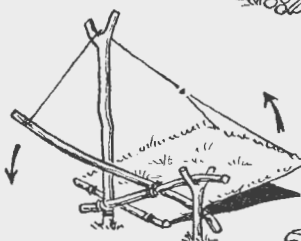

ET IDYLLISK
SPISEBORD

NYE FORMER FOR
ILDSTEDER

TØRRE-
STATIV

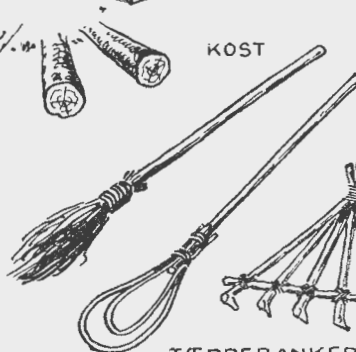

PINDEN

DER BØR
VÆRE LÅG PÅ
AFFALDS-
HULLET

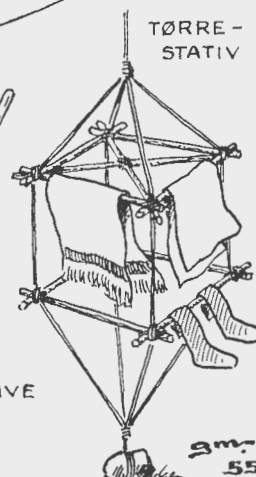

KOST

TÆPPEBANKER

RIVE

sm.
55

EN SERIE TREFFERE

Landsskovmandsturnering

En af deltagerne, Henrik fra Espergærde trop, fortæller om de spændende oplevelser.

Landsskovmandsturneringen, der nu er historie, blev, hvad man vel kan kalde en virkelig prøve, idet vejret langt fra var skovmændene nådig.

Temperaturen gik under 0, påskeøsten stod lige i hovedet på skovmændene, da de sejlede på Salten Langsø og det hele blev krydret med sne- og regnbyger. Det, der kunne have været en dejlig ferietur med dasen i kano, blev en prøve for de skovmænd, der kun havde læst de gode råd i Magasinet om, at træning før en hike og forberedelse til en landsskovmandsturnering er nødvendig for at få det helt rigtige resultat.

Men læs nu, hvad en af deltagerne, Henrik fra Espergærde trop, skriver om turneringen:

Tilbageblik over landsskovmandsturneringen 1955

Turneringen begyndte på den bedst tænkelige måde, nemlig med

at køre samtlige 42 startende hold (der ikke var i form) godt trætte. Hvor blev vi dog trætte. Indledningen formede sig som en hike på 26 timer, hvor det gjaldt om at få så meget ud af turen som muligt. Kl. 13 startede de fleste af os fra de fem startsteder for at begive sig ud på en tur, der kunne mærkes i benene de næste dage. Fra Hadsten startede hold fra Nordsjælland og Nordjylland, og kammeratskabet var straks sluttet mellem os. Turen var lang og hård, og der skulle tempo på fra starten. Vejret var koldt og blæsende, så vi sad ikke stille ret længe ad gangen.

På turen kikkede vi på bondgårde og i særdeleshed kirker, som vi ved at spørge gæstfrie folk lærte meget om. Herovre i Jylland findes en befolkning, som vi sjællændere ikke har magen til, f. ex. blev nogle af holdene inviteret på kaffe. Vi optrådte nærmest som journalister, spurgte befolkningen ud om alt muligt (bl. a. religion, gamle sagn og sociale forhold).

Hen under aften begyndte de før-

ste vabler at melde sig, og nu tog vi os nogle ordentlige hvil ind imellem. Når vi gik — gik vi bare — efterhånden blev det en vane at gå på ømme fødder. Om aftenen skulle vi lave en bivuak og overnatte deri. Alle sov den nat af træthed, men førerne stod bare og grinede og sagde: »Vent bare.»

Hiken slutter

Om morgenen blev lejren bedømt, og vi var midt i den store turne-

Sidste post inden lejrpladsen.

Lejren og Ryekol set fra bakkerne.

ring. Modbydeligt at skulle stå op og sjoske videre på sine overvaledede fodsåler. Nå, ingen sure miner, bare se at komme af sted. Til Ryekol skulle vi, om vi så skulle gå på hænder de sidste kilometer. Vejret var kedeligt, endog snevejr. Vi asede og masede, skrev rapport i grøften, tegnede kirker, alt imens vi talte hver eneste kilometer, vi gik. De sidste kilometer blev et kapløb med tiden, seneste ankomsttid var kl. 15,00 langfredag på Ryekol. Per-

ngen på Ryekol

Foto: ASGER NIELSEN og GUNNAR TULSTRUP

sonlig ankom jeg dertil kl. 14,58, og hvilken skøn fornemmelse — nu skulle vi hvile skankerne. God morn Moster Fie, vi blev straks kostet ud på et 600 meter langt terrænløb med sprint fra start til mål og med hele oppakningen på. Sikken en omgang. Endelig nåede vi Ryekol, og hvad ventede os der? — et arbejdstempo af ukendte dimensioner.

På åbningsparaden fik vi at vide, at man ikke her benyttede barnepigesystemet. Dagens opgaver blev udleveret, og jeg skal love for, at der blev mere end nok at tage fat på. Først tog de vores koge grejer og stak os i stedet en aluminiums-

En fln »grydes«.

plade, som vi skulle lave en gryde af, desuden skulle et brændeskjul, bålsted og affaldshul være klar til bedømmelse inden kl. 21. Løb var åbenbart førernes speciale, for i tidsrummet mellem kl. 17 og 21 skulle vi klare et 6 km langt sløjfeorienteringsløb, hvor hæsligt det end var for vore fødder. Vi arbejdede som besatte, lavede mad, rejste telt og orienterede med en sådan iver, at klokken alt for hurtigt blev mange. Det værste var fremstillingen af gryden, og fra teltene lød en ustandselig larm af slag på metaltingesten, som de fleste steder ikke ville makke ret. Nogle skar i den, andre foldede og alt i alt kom der 41 forskellige, mere eller min-

Morsom opgave: En ståltrådsring føres op over en ståltråd, der er forbundet med et elektrisk hegn.

dre brugelige kogeindretninger ud af det. Der var firkantede, med eller uden hul i bunden, potteformede og kegleformede, kort sagt alle tænkelige former for grydeindretninger.

Maden kogtes i de dertil udhamrede gryder, og opskriften var vist hjemmestrikket. Retten bestod af kogte, brune bønner, flæsk, sauce og krydderier, men mange af holdene syntes ikke, det smagte rigtigt af noget. Kl. 21,30 stillede vi foran hytten i reglementeret uniform med sangbog og krus. For første gang manglede vi noget — kruset. Hvad skal en skovmand med krus, det må vist være et fejltrin fra ledelsens side at forlange sådan noget. Hvorfor slæbe på mere end det allernødvendigste, altså billy-can og ske. Tatar og jeg ejede endda kun een ske (1 for lidt — red.) og to dolke tilsammen.

Inde i B.P. stuen var der pejseild

og godt humør. Store, trivelige Baloo var en fremragende dirigent, og vi sang og skrålede, så det var en fornøjelse. Al træthed var som blæst bort. Et par skovmænd gav lidt underholdning imellem. Baloo lærte os nye sange og råb, og jeg tror sjældent, jeg i løbet af en aften har sunget så mange kanons i rad. Hvor var det hyggeligt! Højdepunktet nåedes, da der udskændedes the af de 5 ulveførere, som var hvervet som køkkenhold.

Ved ellevetiden var der ro i lejren, efter at vi havde fået 10 minutter til at gå til køjs i. Lad os bare indrømme det, alt for kort tid, ingen blev vaskede, og ingen havde tid til at punktere sine vabler, som blev større og større.

I en grå morgen lå 82 trætte spejdere og sov med en fart af syv kvarter i timen, da en hornblæser forkyndte, at vi skulle begynde en ny dag. Kl. 6,30 til 8,00 morgenmad og vask, stod der i programmet; hvordan klarer man den med noget brænde, som ikke var helt tørt, og med værkende lemmer.

Vi gik på med krum hals og løftet hale. Der var ikke tid til at surmule, »frisk smil og tempo på fra starten«, lød parolen. Vanskeligheder er til for at overvindes, og kl. 8 stod vi klar i reglementeret uniform til 12 timers løbet iført gummisko, store vanter og korte bukser.

Turneringsløbet starter

Bent redegjorde for løbet, men pludselig trådte en mystisk udseende man ved navn A. Stanley Jensen, særling og amatørøpdagelsesrejsende, frem fra nærmeste buskads. En af førerne havde iført sig gummisko, lange hvide strømper, tropehjelm og solbriller. Vi skulle hjælpe ham med at finde en forsvunden hønseavler og sommerfuglejæger ved navn Livingstone Sørensen.

Turneringsløbet: I kano over den idylliske Geddesø.

Dette var rammen om løbet, og første afdeling var at finde tre punkter i Rye Sønderskov. Det var en meget svær opgave, man havde stillet os, at finde vej i den skov er næsten muligt for ikke stedkendte personer. Nogle af holdene kom ud for store omveje, når de løb ad de forkerte stier. Naturen er skøn, men vildsom, vejene dårlige og ikke afsat ordentligt på kortene. Jeg tror, der var adskillige hold, der måtte bryde nødkuerten.

Anden afdeling førte mod Salten Langsø, de sidste par kilometer ad et noget udvisket spor. Ved søens bred blev hvert hold sat ud i en kano, og sikken en fornemmelse nu, at skulle hvile vablerene lidt. Sikken en tur vi kom ud for alligevel; løbet foregik langs bredderne, hvor der var udlagt poster. På Salten ø havde den mystiske Livingstone Sørensen haft sin bolig, men var løbet bort. En glimrende slutningsopgave for skovmænd med et vågent øje. Et andet sted skulle vi lave en indianerslæde af tre gran-

Den forsvundne videnskabsmands lejrplads.

bølgerne for ikke at drive med strømmen. Ved femtiden blev det snestorm i korte bukser, gummisko og mere eller mindre våde. Mange hold frøs, men vi sled, og de fleste holdt da også varmen. På bredden fik vi et sted tre kvarter til at lave en omelet, og planke to bækørreder, som vi selv skulle fange i et bassin, en morsom, men krævende opgave, det brænde, vi havde med fra den foregående post, var sjaskvåd.

Det er drøjt at slæbe kanoen over land. Især når slæden vender forkert.

Opgaverne ved posterne bestod af wood-craft, nødhjælp og stifinderopgaver. (Desuden identificering af en modelby med opslag i bøger, panoramategning og pejling m. v., som holdet ikke nåede). På hele eftermiddagen kom vi kun ud for et uheld, nemlig da min makker Tatar faldt i vandet til bæltestedet. En fører lånte ham et tørt tæppe, og det var hans hele påklædning i underste etage på det meste af turen. At ro i kano, når man aldrig har set en kano før, er trættende, og til slut meldte krampen sig i armene. Den sidste kilometer var en sand li-

rafter og slæbe, jeg sagde slæbe, ikke bære, kanoen 500 meter gennem bakket skovteræn med masser af stubbe og store grene, der ustandselig greb fat. Uha, hvor vi arbejdede.

Kort efter satte man os ud på en ny kraftprøve, nemlig at bære, jeg sade bære, kanoen 100 meter. Vinden var lige imod, så vi måtte have næsen lige i

delse hver gang vi skiftede pagajen til den anden hånd. Hvor var det skønt at vende tilbage til Ryekol efter sådanne strabadser, der havde stillet krav til ben og arme. Under madlavningen skete det eneste uheld i selve arrangementet, nogle hold afleverede ikke maden, da proviantuddelerne sagde, at der ingen maddommere var denne aften. Kedeligt nok, men det var der ikke noget at gøre ved. Vi sov godt den nat. Vi vågnede op til sne og sjap og vådt brænde, havregrøden blev mange steder ikke spist før morgenparaden.

2 par mokkasiner + 10 boller

Til morgenparaden stillede renavskede. Vi blev set efter, og de snavsede hold fik minus. Den stedlige præst holdt en lille påskeandagt for os i B.P. stuen, og kl. 8,15 stod vi igen til parade. Vi fik nu alle tiders tempoopgave, der stillede de største krav til holdenes samarbejde og færdigheder. Ordren var, at vi på tre timer skulle lave to par mokkasiner af skind samt en bageovn, hvori der skulle bages 10 boller. Hvordan laver man mokkasiner, når man aldrig har set sådanne før, jeg ved det ikke. En bageovn kunne vi lave, og det endda med låg og plade. I kampens hede byttede vi om på bagepulver og kartoffelmel, så bollerne ville ikke hæve. De blev bagt som B.P. brød, og det fine var, at dommerne ikke opdagede noget (det blev alligevel kun til 10 points af 25, red.). Alle hold nåede ikke denne tre timers opgave fuldstændigt, men den va-

Fine boller.

også skrap. Mokkasinerne var forskellige i kvalitet og størrelse, der var både til elefantfødder og til dukker, men fælles for dem var, at de ikke var gode til at gå i for spejderne. Spisningen foregik i en fart de næste to timer.

Terrænleg i munkekutter

I programmet stod 14—20: »Det store!!!« Hvad skulle det betyde? Vi fik ordre til at stille i de hjemmelavede kofter og kutter parat til en lille terrænleg. Pludselig buldrede to store lastvogne ind på lejrpladsen, alle sprang op, og blev kørt ud til et øde sted, syd for Salten Langsø. Hvilket syn at se nogle og firs udklædte spejdere — hujende og skrigende, hver gang vi kørte forbi en person på vejen. Der var krigerkofter i mange farver, alle slags hjelme med strittende kohorn eller visir. De flagrende munkekutter i brunlige farver med hætter og sammenknyttede rebbælter fik halvdelen af os til at se ud som spøgelser. Hvad har folk mon tænkt? Jeg ved det ikke, men i hvert fald vakte vi opsigt, hvor vi kom.

Terrænlegen var formet som en skattejagt, hvor hvert hold skulle finde guld, og så senere prøve at røve det fra andre hold. Meningen var, at vi skulle flyve i totterne på hinanden, men alle var så trætte af den hårde kanofærd, at det var småt med slagsmålene. Ude på en mark fandt vi en sort alkymist, som lavede guld af alle mulige vædsker. — Iøvrigt morsomt fundet på. Hvert hold fik udleveret to guldklumper. Disse skulle føres til herremanden på den anden side søen. På vejen dannede røvedes nogle guldklumper uden særlig slagsmål. Ved bredden fik vi vores største chok, tænkt, vi skulle vade 50 meter i vand til skridtet i en sø, hvor vandet var højst 4 grader. Hvor var det koldt, men da løbet var på tid, var der kun et at gøre, af med støvlerne, op med buksebenene og over så hurtigt som muligt. Det var en ny kur mod vabler, da bunden det meste af vejen bestod af sten. I strid modvind traskede vi dødtrætte hjem til Ryekol og fik at vide ved flagstangen, at om 20 minutter stod vi renvaske i reglementeret uniform klar til ildboring. Vi undrede os over tempoet, men kl. 19,30 stod vi der. 60 mand i vaskerummet på en gang,

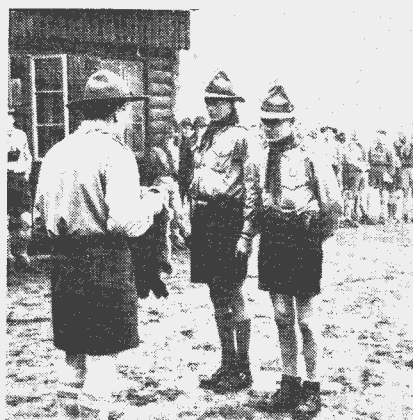
sikken et kaos, sæbe og håndklæder flød over det hele, sikken en trængsel.

Ildboringen forløb godt for os selv, da Tatar blev først færdig på lidt over 1 minut. Lidt under halvdelen af holdene fik ild, så stemningen var høj i Akelastuen bagefter. Hvert hold skulle stille med kniv, gaffel og krus, hvilket krav naturligvis en del hold ikke kunne opfylde.

I B.-P.-stuen var dækket alle tiders bord til samtlige deltagere, hvilken behagelig overraskelse. Der tilbragtes det meste af tre timer med at spise, synge og fortælle gode historier. Over os alle havde vi Baloo som en strålende sangleder. Hvor er det skønt ovenpå alle disse anstrengelser at få sådan et måltid, det er noget, der kvikker op. Efter spisningen hyggede vi os ved pejsen under thedrikningen, mens tre forvirrede skovmænd efter hinanden prøvede at efterligne Baloo's pantomimeforestilling. Aftenen sluttede med et 10 minutters rigtig lejrball ude i kulden.

Afslutningen

Hornet gjaldede tidligt, og alle var på benene med det samme, for oprydningen skulle være færdig på tre timer, og vi skulle lave havregrød først. Vejret var regnfuldt og tåget, så madlavningen tog sin tid. Teltene blev pakket våde og fyldte dobbelt så meget, som de skulle. Vi sled og slæbte, ordnede græstørv, bar gran væk, fjernede spåner og blev vasket. Al gang foregik i løb, og til den fastsatte tid var

Turneringens leder, DA Bent Andersen, Aarhus, med det vindende hold fra Vald. Sejrs trop, Ringsted.

alle lejrpladser færdige, en virkelig god præstation (ja! red.) Ved afslutningsparaden blev der fotograferet som aldrig før. Vinderne af turneringen, — til lykke med det iøvrigt — havde 10 apparater rettet imod sig på en gang. Baloo dirigerede nogle drønende tjikkerlikker, som kunne høres Danmark rundt. Til slut fik Ryekol sig en flot side i gæstebogen, hvor samtlige skovmænd med stive fingre snørklede ders navne. Trætte, men glade vandrede de fleste nu gennem det smukke terræn omkring Ryekol til toget, der var slutningen på dette års landsskovmandsturnering.

PS. Til fremtidens skovmænd. Gør nu noget ved det og kæmp for at komme med på en sådan tur, det bliver alle tiders. Det er ikke nok at være stærk i prøverne, man skal også være udrustet med en bunke omløb, et godt humør og et par stærke fodsåler. Vel mødt i fremtiden.

Henrik.

Holdene kom som helhed godt igennem turneringen — især de hold, der havde trænet lidt i at gå i forvejen. Husk I, der skal med næste gang, at det er ikke nok at kunne lægge en rute for en hike, der skal også en plan til. Dvs. man skal i forvejen planlægge, hvad man vil foretage sig i den tid, man er på hike, f. ex. studere folkeliv, bygningsstil, landbrug m.m. Her skortede det en del. Alt i alt gav mødet med skovmændene i turneringen mig det indtryk, at der findes folk i korpset, der både kan og vil klare de vanskeligheder, de stilles overfor.

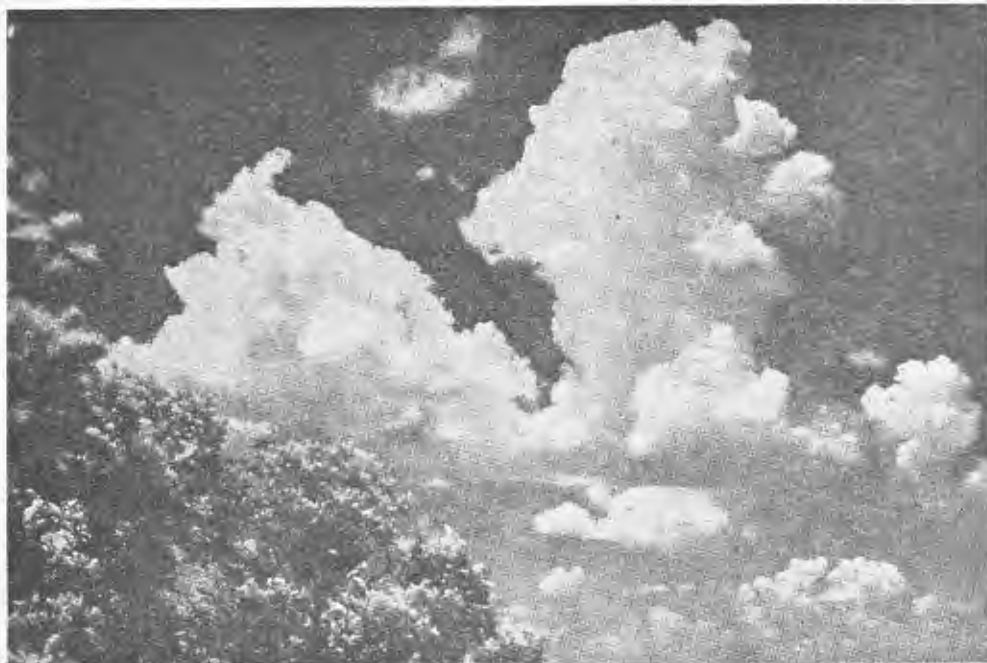
Med spejderhilsen

Bent.

NB! Glemte sager opbevares hos Børge Jacobsen, Helmsvej 18, Silkeborg.

Læs turneringsresultatet

side 117

Hvad m

af S

sker der ingen forandringer med dem, men de kan være forposter for omskiftelser. Farer de hurtigt af sted, er det fordi der er storm i hælene på dem. Vender de fjerene opad, er der regn i vente, men vender de dem nedad, medens de driver frem, så kan man vente vedvarende godt vejr. (Læg mærke til den gamle vejrregel, der blev bragt sidst om himlen, der lignede et klip-pet får).

Hvad fortæller skyerne?

Hvis I har læst de foregående artikler, vil I være klar over, at man for at kunne sige noget om det kommende vejr skal have øjnene med sig. En enkelt iagttagelse kan sige een en hel del, men skal man sige noget, der er hold i, er det bedst, hvis man har en del forskellige ting at sammenholde. Og det er netop det, der er mulighed for. Sidst hørte vi en hel mængde gamle vejrregler, og denne gang skal vi høre om skyernes betydning for det kommende vejr. Skyer er der altid, eller skal vi være optimistiske og sige næsten altid, og deres udseende og form er i stand til at fortælle os en hel del om vejret. Vi inddeler dem i fire hovedgrupper.

De 4 grupper

Klodeskyerne (Comulus) ligger i de lavere luftlag og er skinnende hvide. De varsler altid godt vejr.

CUMULUS

Lagskyerne (Stratus) strækker sig over himlen i bredere og smallere bånd. Bliver de til tåge før midnat, kommer der regn næste dag. Kommer tågen først ved solopgang, kan man vente en solskinsdag.

STRATUS

Regnskyerne (Nimbus) er ikke til at tage fejl af. De er tætte uregelmæssige skymasser, grå eller blyfarvede, og de giver næsten altid regn.

NIMBUS

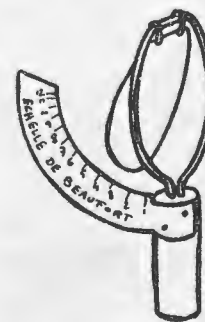
Fjerskyer (Cirrus) svæver i en højde af 3000 m. Er vejret godt,

CIRRUS

Vejrapparater

Rundt om artiklen her vil I se en række tegninger af forskellige apparater, som man kan bruge i sin vejrspåmandsvirksomhed, og som man selv kan fremstille. Der skal ikke gives anvisning på, hvordan man laver dem, I skal først og

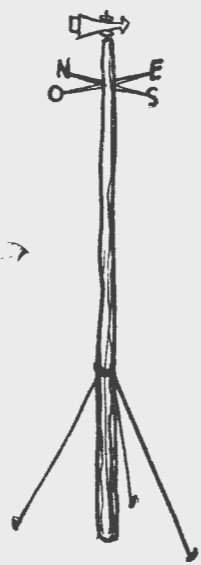
fremmest bruge jeres fantasi og derefter jeres fingerfærdighed.

Nogle af dem, vel de fleste, kan bruges i lejr, og jeg vil slutte af med at give jer udførlig anvisning på, hvor-

dan man på en nem og billig måde kan fremstille et brugbart barometer, ja endda to forskellige slags, hvoraf navnlig det ene er nemt at lave i en lejr.

ed vejret?

Y FOX

Nu først det »fine«:

Man tager en sødvandsflaske med patentprop. De eksisterer endnu ved visse appolinaristyper. I denne laver man et hul ca. 4 cm fra bunden. Dette gøres ved hjælp af en gammel fil, som ikke bruges mere, og som du af din far får lov at gøre med, hvad du vil. Du knækker enden af den, så der fremkommer en meget skarp kant. Dyp filen i terpentin og med en let roterende rokkende bevægelse arbejder du

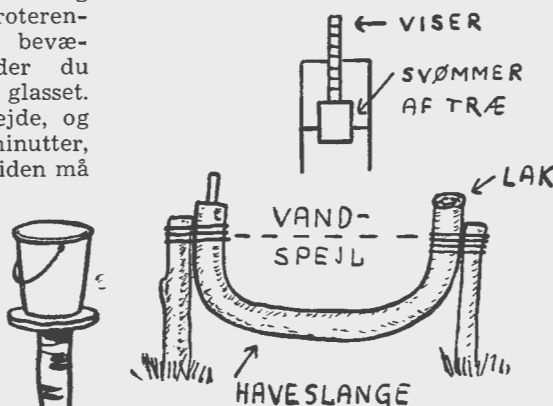
dig forsigtigt ned gennem glasset. Det er et tålmodighedsarbejde, og det vil vare en 10 til 15 minutter, før du er igennem, og hele tiden må du være yderst forsigtig, at du ikke bliver for ivrig og splintrer glasset. Nu tager du et almindelig tyndt glastrør, som du kender fra fysiktimerne i skolen, bøjer det lidt over en flamme og skærer det af lige under bøjningen. Vent til det er blevet koldt efter bøjningen! Afskæringen foregår på den måde, at du med filen ridser rundt om hele røret og derefter knækker du forsigtigt. Det vil da gå pænt lige over. Nu udvides hullet i glasset, så rørenden lige passer. Fæst røret til flasken ved hjælp af gummibånd eller sejlgarn og sørg for at sammenfatningen bliver luft- og vandtæt ved hjælp af Danalim, podavoks eller eventuelt lak. Når »ce-

menten« er fuldstændig tør, kommes vand i flasken, så det står ca. 5 cm over hullet. Kom lidt frugtfarve eller blæk i for at farve det, og luk derefter proppen på flasken. Hæld nu flasken lidt og ryst den, sådan at der kommer noget vand ud i røret. Derved vil der fremkomme et undertryk inde i flasken over vædsken, og det er det, vi skal udnytte.

Markér nu vandets højde i røret ved hjælp af en elastik, og vort barometer er klar til brug. Der er dog een ting, man skal passe meget på, og det er, at dette barometer i modsætning til de fleste andre har det på den måde, at når vædsken stiger i røret, betyder det, at det bliver dårligt vejr, medens et fald betyder godt vejr i anmarch.

Lejrbarometret

Det andet barometer, »lejrbarometret« er uhyre simpelt. Af tegningen vil konstruktionen fremgå og jeg behøver ikke at forklare yderligere, men blot nævne, at det man skal bruge er: et stykke af en gammel haveslange, noget seglak eller kit og nogle træstykker.

Endelig månedens »ord«:

Hvor vinden er tamperdag (3. juni) vil den fortrinsvis være til næste tamperdag (16. september).

Regn syvsoverdag (27. juni) giver regn 7 uger derefter.

SLY FOX

APROPOS VEJRET —

REGNVEJR.

Vi kender alle sammen denne følelse, når man vågner en morgen i lejren og hører regnen tromme reveille på teltdugen.

Kan man så vende sig om på den anden side og sove videre i håb om, at vejret er bedre, når man om et par timer skal op, ja, så kan der være en egen velværestemning ved at ligge derinde i teltet varmt og tørt, medens regnen plasker ned udenfor.

Men skal man ud, ud for at lave havregrød, med alt det mas, som det er med at få bålet til at brænde — stakkels den, der ikke har sikret sig brænde om aftenen — ud for at bryde teltet og lægge det vådt på cyklen. Ud og vide at nu skal man cykle en hel dag i silende regn — ja, så er det, det skal vise sig, om en patrulje er en patrulje.

Falder den fra hinanden, så hver bare hytter sig selv, bare tænker på sin egen fordel og behagelighed og lader kammeraten, næsten i bogstavelig stand sejle sin egen sø — eller sker det store, at patruljen netop gennem den drøje tårn svejses endnu stærkere sammen, ved at kammeratskabet skaber en vilje til at løfte i flok. Det beror på den enkelte spejder indenfor patruljen. Tænk på det og handl derefter. Det kan straks kendes på patruljen, når man møder den, medens himlens sluser er åbne.

Man ser desværre drengene snegle sig af sted, man hører dem småskændes, alt falder dem besværligt, snart standser den ene snart den anden op, og så ved man, at de ikke holder til belastningsprøven. — Eller man hører en patrulje, for man kan høre den, endnu før man kan se den. Den synger nemlig. Med vandet svuppende i støvlerne synger den vore gamle spejdersange, og patruljen triller frem med jævn fart. Den drøje tårn har yderligere fået kammeratskabet og tropsånden til at vokse.

Se, det er ikke alene en regnvejrsdag på en tropstur, der kan virke så forskelligt på os, enten det nu kommer ude fra eller fra noget i vort eget sind. Det virker på os, enten vi så taber humøret og giver op, eller vi netop gennem besværet udvikles til ikke at give tabt.

Quixte.

SØSPEJDERLEJREN 27. juni—2. juli 1955

Ja, så er der ikke så længe til at søspejderfartøjer fra hele landet stævner mod Isefjorden, med kurs mod Kongsøre.

Her, i pragtfulde omgivelser, på en åben plads i skoven, kaldet »Sandskredet«, og lige ned til fjorden, skal søspejderlejren ligge.

Udvalget, der i flere måneder har arbejdet med forberedelserne til lejren, er ved at lægge sidste hånd herpå, og så venter vi kun på dig.

Du er vel sagtens allerede begyndt at tælle dagene, til I skal afsted, og patruljen har vel forlængst gjort lejrmateriellet og fartøjet i orden, så det i fin stand er klar til lejren.

Der bliver en mængde oplevelser i søspejderlejren, jeg skal ikke røbe dem alle, men blot nævne et par enkelte.

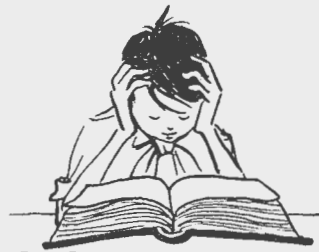
Der bliver kapsejls, en stor natøvelse, der foregår både til lands og til vands, et orienteringsløb, og en af dagene forlader vi lejren, for med turistbusser at bese Odsherreds mange seværdigheder.

Men den største oplevelse bliver måske livet i lejren, hvor du vil lære søspejderkammerater fra alle kanter af landet at kende.

Det er i år 12 år siden søspejderne sidst stævnedes sammen til lejr ved Kongsøre, gamle søspejdere husker endnu oplevelserne fra dengang, enkelte af dem vil også deltage i denne lejr, men for de fleste af jer, vil det være første gang I deltager i en korpslejr for søspejdere.

Vi i lejrudvalget håber, I må tage en mængde gode minder med hjem fra denne lejr, minder og oplevelser, som I kan glæde jer over frem i tiden.

Vel mødt til søspejderlejr.

BOGHYLDEN

Skibsfartens Hvem Hvad Hvor.
(9,75 kr. — Politikens forlag).

For enhver, der har tilknytning til dansk skibsfart, og det har vore søspejdere, er der i denne bog megen viden at hente. På hver eneste side er der oplysninger at hente om skibes data, om tekniske hjælpemidler ombord, skibsværfter og skibsbyggeri, danske rederier, hvordan man kommer til søs o. s. v. anbefales til enhver søspejdertrops bibliotek.

G. Mandahl-Barth: Hvad finder jeg i sø og å. (8,75 kr. — Politikens forlag).

I en ny serie »Naturliv i farver« præsenterer Politikens forlag igen en håndbog og opslagsbog, der er værd at anbefale til enhver, der interesserer sig for livet ude i naturen. På 64 farvetavler vises dyrene fra vore ferske vande. Desuden indeholder bogen en kort men præcis beskrivelse af de afbildede dyr.

Det skal nævnes, at bogen er lige til at stikke i lommen, større er den ikke, og den er god at have med, når man studerer »vandhul«.

K. W. Gullers: Foto som hobby.
(9,75 kr. — Gyldendal).

Interesserer man sig for fotografering, og det er der mange, der gør, så er der her for enhver begynder en fortræffelig bog. Igenem et væld af billeder vises, hvordan man tager bedre billeder, og da bogen er klar og fri for tekniske udtryk, kan den forstås af enhver.

Bogen er at finde blandt præmierne, der er udsat i Magasinets fotokonkurrence.

Depotet har ovennævnte tre bøger.

Sk.

Slut kreds . . .

(fortsat fra side 104)

Husk, at bevægelser må være meget synlige, og hvis du taler eller synger, vær sikker på at alle kan høre dig.

Vi er tilbøjelige til at tro, at kun udenlandske spejdere kan synge, men øjensynlig er dette ikke tilfældet. Sandsynligvis er dette indtrykket, fordi de altid vil »gøre lykke«. Tag din tårn, når det bliver din tur, for det kan lyde så melodisk, hvis alle synger med.

Hvor ville det være rart for din patrulje, hvis den kunne danne et sangkor. God sang er det altid en fornøjelse at lytte til, og det er ulejligheden værd at lære nogle gode sange.

Husk, din lejrbaalsleder har sandsynligvis tilbragt en hel del tid med at arrangere et morsomt program, og dets succes beror udelukkende på, at du fuldt ud deltager i sangene, råbene, runderne og korene. Alt for ofte er vi tilbøjelige til kun at falde ind på de sange, vi kan lide, og overlade resten til de andre. Lad ikke dette siges om dig eller din patrulje.

Din trop vil have sine egne skikke og traditioner med hensyn til lejrbaal, og jeg håber, at en af dem er, at det anses for helligbrøde at koge på lejrbalet. Jeg kan så godt huske, at jeg lærte det som spejder, og den dag i dag betragter jeg en sådan handling med skræk.

Et andet vigtigt punkt er, at I alle skal være varmt klædt på — jeg håber virkelig, at I begår den dumhed kun at være iført lidt tøj i de sene aftener. Sikken en opstandelse din patrulje ville forårsage med disse udmajede lejrbaalskostumer, I havde så travlt med at lave. Jeg håber, de vil blive færdige til tiden.

Hvad enten du tror det eller ej, hjælper du med til at skabe din trops traditioner, og du vil allerede nu have indset, at meget af spejderatmosfæren bygges op ved vore lejrbaal.

Gå i gang med det, god tur og lad jeres stemmer lyde i munter sang. Jeg skal lytte et eller andet sted fra!

Din
Gamle Vibe.

Week-end den 21./22. maj 1955.

På grund af det gunstige vejr havde vi besluttet os til at tage til Østerskoven, hvor der er meget gran. Vi ville overnatte under vindskærm.

Og den blev vældig flot. Se den blot her. Vi måtte nu to gange til det. Det første skelet blev for højt og ville ikke give megen ly. Vi sov godt og stod op med solen – omtrent.

Ved lejrbalet om aftenen brugte vi første gang vor nye bål-ceronomi.

Fra lejren i Nordskoven havde vi medbragt et stykke halvbrændt brænde fra lejrbalet der, og mens vi alle stod omkring bålet, kastede Svend det i bålet, i det han sagde: "Vi tænker tilbage på alle vore lejrbaal, men mest på det sidste – som vi havde i Nordskoven sammen med

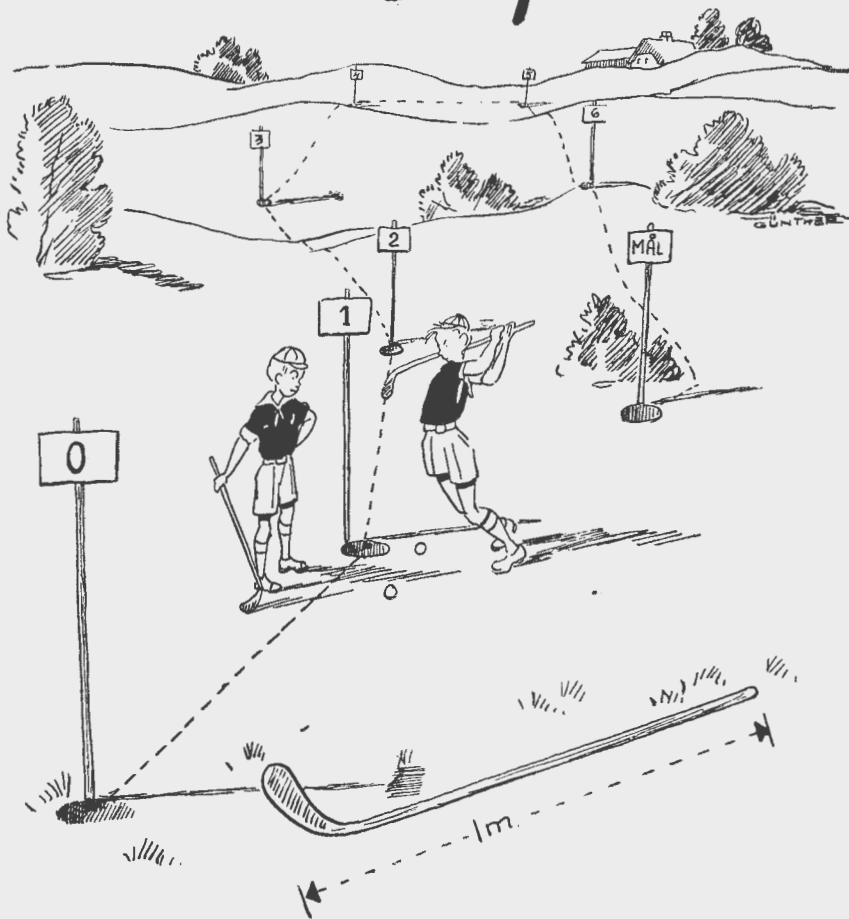
falkene fra Granby." Det bliver godt fremover. Om morgenen hængte Kaj sit tørklæde op i granen ved hytten. Vi fik besked om, at han i formiddagens løb ville fjerne tørklæde og søge at nå frem til den vestre skovkant med det – inden vi andre kunne nå at fange ham. Han stak også pludseligt af med det, men Jens havde heldigvis set det, så vi for efter ham, men nåede ham nu ikke. Han var for hurtig.

Lars

Golf

Her er lidt at underholde sig med i sommerferien. Du laver en golfkølle, som du ser den afbildet på tegningen. Den skal være 1 m lang.

Derefter skal du have lavet banen. Der bør være ca. 100 m mellem hvert hul, og der sættes en pind op ved hvert hul, så man på afstand

Graabrør, BF Jørgen Maagaard Christensen, Huronerstammen.
BF Jens Kruse Pedersen,
1. Charlottenlund flok.

kan se, hvor golfkuglen skal dirigeres hen. Hvis du vil lave hullerne særlig fine, kan du sætte en gammel konservesdåse ned i hullet, men det er ikke strengt nødvendigt.

Du skal helst have placeret banen i et let bakket terræn, så er der nemlig større spænding ved spillet. Der kan deltage to eller flere, og I trækker lod om rækkefølgen, og så gælder det naturligvis om med færrest mulige slag at komme banen igennem. God fornøjelse!

19 polarulve fra Dyssegaard

har fået ømme poter, idet de har været på 30 km vandring. Alle fik deres velfortjente sølvplade.

Geels ulve

har været på 30 km vandring, som alle deltagerne gennemførte.

Vi kan også fortælle, at vi lige før påske havde et færdselsløb i samråd med »Udvalget for større Færdselssikkerhed«. Først havde vi en overbetjent ude for at fortælle om færdselskultur, så øvede vi færdselsregler og færdselskultur. Da vi syntes, at vi var blevet tilstrækkelig dygtige, blev løbet arrangeret i samråd med politiet. Alle, der havde meldt sig, gennemførte det, og vi har nu fået et fint diplom hver samt en cyklistnål.

1. Østerbro og 1. Ryvang flokke

har sammen været på 30 km vandring. Alle gennemførte i fin stil.

25 raske ulve

fra 5. Østerbro flok har i slutningen af marts været ude og trave 30 km i en forrygende snestorm. Alle var glade, trods det våde vejr.

2. og 3. Sønderborg flokke

har været på 30 km tur. 15 ulve gennemførte.

Fortsat fortælling af PETER TINI . Tegninger: THORA LUND

Christiansborg flok startes

Da Spjæt, Knold, Trold og Jim rejste hjem med toget efter den pragtfulde påske på Borgbygaard, kom de til at rejse sammen med en ulveflok, som havde været på tur. De syntes alle fire, at det måtte være morsomt at være med i

en sådan flok, og de talte derfor med nogle af ulveungerne om det.

Det viste sig, at det for tiden ikke var muligt at komme ind i den flok, da der ikke var plads til fire nye ulve, men flokføreren, som de også kom til at tale med, skrev Knolds

adresse op, og hun lovede, at de nok skulle høre fra hende eller fra en anden flokfører.

Der gik et par dage, så ringede det en aften på hos Knold. Knold lukkede entredøren op, og ude på trappen stod en nydelig ung dame. Frisk og solbrændt med et gemytligt smil. Knold kendte hende ikke men førte hende ind til sine forældre, hvor hun præsenterede sig som frk. Else Hessel; det viste sig at det var den unge dame, der havde tænkt sig at starte ulveflokken. Hun fortalte Knolds forældre løst og fast om ulvearbejdet, så at de snart var fyr og flamme for det og straks gav Knold lov til at være med, dersom Knold gerne ville, og det ville Knold meget gerne. Frøken Else besøgte også de 3 andre kvadriljemedlemmers hjem, hvor hendes talekunst også vandt sejr, og hun opnåede det samme gode resultat. Så nu skulle kvadriljen altså danne grundstammen i Christiansborg flok. Frk. Hessel bad drengene sige »du« til hende og bad dem ivotrigt kalde hende mus, hvilket slet ikke faldt de fire drenge svært.

Kære ulve!

En ulvelomme kan rumme meget, og har I været ved stranden, er jeg næsten sikker på, at der er nogle strandskaller i en af lommerne. Næste gang I kommer der, skulle I tage en lille pose med til at samle nogle forskellige slags og størrelser i, man kan lave nogle sjove dyr og hoveder af skaller og meller. Meller, ja, hvad er nu det? Det er ikke andet end flormel og salt plus en lille smule vand og lidt frugtfarve for at give kulør. En kop salt og 2 kopper mel blandes med kun lidt vand og man kan nu forme det ligesom ler.

Man kan lave nogle sjove hoveder af det, de formes først og derefter sætter man øjne, næse, mund

ører, hat, pibe og andet på af skaller. Et dyr får ører, øjne, hale, vinger og andet af skaller, tang og græs bruges til hår, ja, man kan rigtig bruge fantasien her.

Jeres mor har altid salt og mel i huset og jeg tror bestemt, I må få lov at prøve at lave sådanne sjove figurer, det griser ikke så slemt. Sommerlejren nærmer sig også og hvis det en dag var regnvej, kunne I måske lave det der. Figurerne skal stå og tørre et par dage, så bliver de helt hårde. Hvis man ingen frugtfarve har til at give farve, kan man bruge meget andet; madkulør f. eks., så må det blive negerhoveder, sikke en tallerkenmund man kunne lave med en hjertemusling, men prøv nu selv.

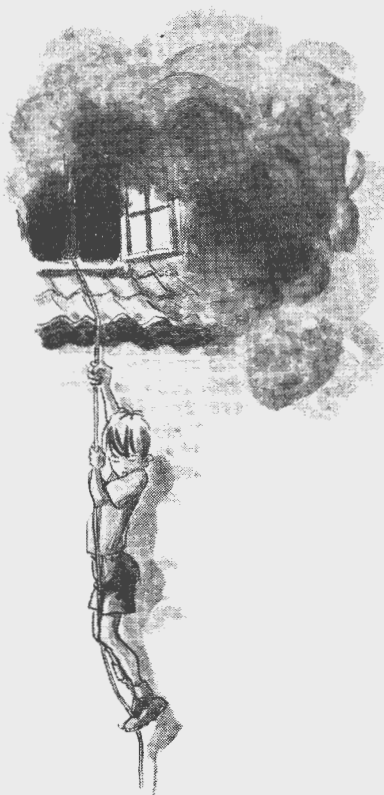
Søster.

En uge efter disse forældrebesøg skulde kvadriljen en lørdag eftermiddag stille ved en gammel sidebygning i den gamle kaserne bag ved Christiansborg Slot. Her havde troppen og flokken fået overladt et par gamle stuer til flok- og tropslokaler. Første halvdel af mødet skulle de fire vordende ulveunger være med til at rydde op i den stue, flokken havde fået til lokale. Her skulde efterhånden indrettes en rigtig ulvehule med rådklippe og hvad der ellers hører til. Ulvenes lokale lå under taget og havde morsomme kvistvinduer. Der boede ingen mennesker i de tilstødende lokaler, men disse anvendtes til lagerrum for en del firmaer. Så her kunde man roligt lave støj, råbe ulvehyl og øve sig i trommeslagning m. m. Efter nogen tids forløb begyndte det egentlige ulvearbejde med træning til ømfodsprøven. Vore fire venner indså snart, at ikke alt ulvearbejde var leg, men spændende var det allsammen. De fik at vide, at de om en måned måtte få uniform og korpsmærke, hvis de selv havde lyst til at blive ulve for alvor, og hvis Mus mente, at de kunne anvendes som ulveunger.

Bedst som de sidder og snakker hyggeligt med hinanden de fire drenge og Mus i den nu næsten ryddede ulvehule, mærker de en slem lugt af røg, der kildrer dem i næsen; pludselig slår en røgbølge ind over dem, og de bliver nu klar over, at en ildebrand må være opstået. De styrter til trappen, men for sent. Flammer slikker allerede op ad trappetrinene. Mus er klar over, at de alle fem er i overhængende fare, men for ikke at forskrække de fire drenge, bekæmper hun sin egen skræk. Hun ser sig om efter hjælp. At råbe nytter ikke noget, da der absolut ingen mennesker er i nærheden. Da ser hun et redningsreb, som rimeligvis tilhører en af troppepatruljer. Hun fæstner det i vinduesstolpen, hvorpå Jim, der heldigvis kan klatre, hurtigt arbejder sig ned på gårdspladsen. Han får besked på at styrte af sted til brandalarmen, der findes ude i Vestervoldgade. Det kan nok være, han fik fart på. I mellemtiden mærkede Mus til sin store ængstelse, hvordan røgen og varmen blev mere og mere uudholdelig. Det så ud til, at de alle fire ville blive kvalte af røgen. Knold og Trold fik hun dog også ud af vinduet, da de kunne klatre. Spjæt, der ingen armkræfter havde, kunne ikke klatre, hun bandt derfor et pælestik rundt under armene på ham og firede ham forsigtigt ned, hun var nu selv så medtaget af røgen, at det kun lykkedes med opbydelse af hendes behold, besvimelede Mus; i det samylderste kræfter.

Da Spjæt var kommet ned i god me gav det et brag i bygningen, og hele taget styrtede ned. De tre drenge så til deres Rædsel den rygende ruinhob. De forsøgte at trænge ind mellem de nedstyrtede bjælker, men en ulidelig hede standsede vejen for dem.

Da lød der en voldsom hylen og tuden, fra tre sider kom slukningstog og ambulancer farende; til den gamle kaserne var der nemlig altid stor udrykning, da alt der på stedet var så brandfarligt. Lige så snart den første sprøjte med mandskab var kommet til brandstedet, fortalte de tre drenge om »Mus«, der jo måtte ligge blandt de nedstyrtede bjælker. Uforfærdede styrtede to raske brandmænd med røgmasker og økser ind i flammehavet sam-

tidig med, at der fra de ankomne sprøjter blev hældt kaskader af vand over det brændende lokale. Efter få minutters søgen kom de bærende på »Mus« tilbage igen. Hurtigt blev hun lagt i en ambulance og kørt til hospitalet, hvor hun kom under kyndig behandling.

Ved hjælp af det store ildslukningsarbejde med de mange sprøjter blev man snart herre over ildebranden; men trops- og floklokale ville der aldrig mere blive i den bygning.

De fire drenge var foruden »Mus« de eneste vidner til branden, hvorfor politiet underkastede dem et foreløbigt forhør. Det blev ved dette snart konstateret, at ilden ikke var opstået i spejderlokalerne, men i et tilstødende lagerrum, tilhørende firmaet »Lange og Søn«.

Man blev snart klar over, at når drengene ikke var kommet noget til, skyldtes det i første række »Mus«s heltmodige redning af dem. Knolds far ringede »Rud. Bergs Hospital« op, hvor hun var blevet indlagt, og fik der at vide, at »Mus« efter forholdene havde det

meget godt. Hun havde brækket sit ene ben ved faldet og havde fået nogle slemme brandsår og var selvfølgelig medtaget af røgforgiftningen, men på hospitalet mente man, at hun ville komme sig helt i løbet af ca. 6 uger.

»Mus« kom ikke til at savne besøg i den lange tid, hun lå på hospitalet. Hver dag stillede kvadriljen ved hendes seng i besøgstiden, og besøgene udviklede sig snart til små flokmøder. Efter fire ugers forløb mente hun, at drengene kunne tage ømfodsprøven, hvad de også gjorde. De prøver, drengene skulle tage i fri luft, skiftedes de til at kontrollere hinanden i. 4 uger efter branden fik kvadriljen tilladelse til at stille i uniform. Det var en stolt dag for vore fire venner, da de i deres fire flunkende nye uniformer mødte på hospitalet. Stor var deres overraskelse, da også deres forældre mødte op. Inde på hospitalsstuen var tropsføreren og nogle andre førere fra korpset også ankommet.

Kvadriljen optoges nu som ulveunger med Knold som bandefører, og der blev holdt tale af tropsføreren og af »Mus« selvfølgelig.—

1. Christiansborg ulveflok var startet, og Knold, Trold, Jim og Spjæt lovede deres tapre flokfører, at de i fremtiden ville gøre om muligt mere end »deres bedste«.

Peter Tini.

**Er du
med**

i fotokonkurrencen?

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

LANDSSKOVMANDSTURNERING

Samlet resultat.

Nr.	points
1 Skjalm Hvide division	541
2 Nørrejydske division II (1. Skp. Clement, Ålborg)	523
3 Djursland division	498
4 Kronborg division	497
5 Vestsjællands division	488
6 Svend Gønges division	477
7 Amagerland division	467
8 Rolf Krake division I (Tåstrup)	465
9 Grænsedivisionen I (1. Åbenrå)	453
10 Frederiksborg division	449
11 Østerbro division	439
12 Århus divisionen I (9. Århus)	433
13 Grøndalsvænge division	429
13 Grænsedivisionen II (2. Sønderborg)	429
14 Odense division II (2. Odense)	427
15 Odense division I (3. Odense)	426

Lejrspport (max. 200 points)

1 Skjalm Hvide division	137
2 Amagerland division	128
3 Kronborg division	119

Madlavning (max. 120 points).

1 Nørrejydske division II	82
2 Amagerland division	81
2 Sundby division	81
3 Rolf Krake division I	80
3 Lyngby division II	80

Hike (max. 200 points)

1 Kronborg division	142
2 Skjalm Hvide division	121
3 Århus divisionen I	117

Turneringsløb (max. 340 points)

1 Djursland division	140
1 Frederiksborg division	140
2 Århus divisionen II	133
3 Rolf Krake division I	129
3 Grænsedivisionen I	129

Jamboree nyt.

De sidste nyheder om den 8. verdens jamboree, som holdes ved Niagara-on-the-Lake, Ontario, Canada, i tiden 18.—28. juli.

Medlemmerne af det 1000 mands store britiske kontingent skal flyve til Canada i Stratocruisers, Skymasters, Super-Constellations og DC-6B.

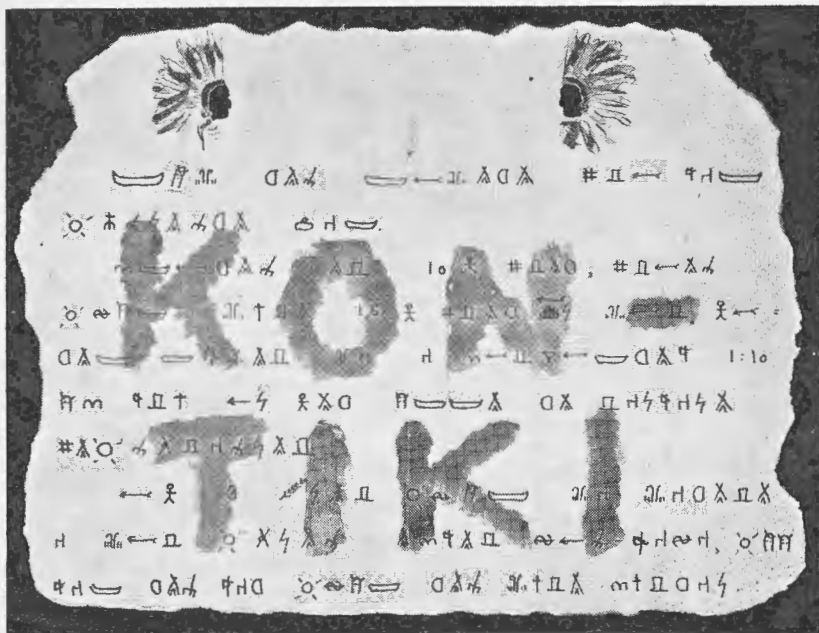
Det australske kontingent af spejdere vil sejle til vestkysten af Canada. De vil forud for jamboreen være gæster hos canadiske spejdere i Vancouver, Cal gary, Winnipeg og Hamilton. Efter jamboreen sejler australierne til England, hvor de vil blive indtil den 12. oktober.

Fremlysning!

Til korpskontoret er indsendt en spade, spejderbælte med pung, dolk og lommekniv, der er fundet langfredag morgen på landevejen mellem Køge og Fakse ved Elbæk mejeri. Ejermanen bedes henvende sig til korpskontoret.

1. Østerbro trop

drager i år på sommerlejr til Gotland, hvor de vil være deltagere i en svensk jamborette.

Bellahøj trop.

En gang i februar måned startede vi en patruljekonkurrence, fordi vi trængte til en smule afveksling, hvilket vi også fik:

Konkurrencen gik ud på (eller »går ud på«, for vi er endnu ikke sluttet), at finde KON-TIKI's oprindelse. Med det formål skruede vi tiden 1650 år tilbage, og kom altså til år 305 e. Kr. Vi »gennem-søgte« først den gamle verden, men fandt snart ud af, at vi måtte over til det endnu ikke opdagede Amerika, hvor vi begyndte en spændende tropsvandring fra nord mod syd. i håb om at finde KON-TIKI.

I Nordamerika traf vi de primitive indianerstammer, som vi hurtigt kom i kontakt med, bl. a. ved hjælp af en hemmelig kode, som vi benyttede gennem hele konkurrencen. Vi lærte en del af indianerne, samtidig med at vi også lærte dem noget; f. eks. opdagede vi at deres brobygningsteknik var temmelig dårlig, hvorfor vi i form af modeller viste dem, hvordan vi spejdere laver pionerbroer.

Vi fandt f. eks. også snart ud af, at hvis vi ville i virkelig kontakt med de indfødte, måtte vi have et eget patruljeråb og egen sang, og tillige måtte hver mand have en beskyttende amulet i form af en lille totempæl.

Vores vandring gik hele tiden mod syd, og en skønne dag kom vi til et folk med en meget høj kultur. Det var et land, der i dag kaldes Mexico, og folket hed Incaerne. Vi kom bl. a. til en stor by, hvor ypperstepræsten kunne give svage oplysninger om KON-TIKI; men først blev vi sat på forskellige prøver i form af et løb rundt i inca-staden.

Til slut kommer vi ned til Peru, hvor vi virkelig finder KON-TIKI, og vi ender med at forctage hans berømmelige flåderejse (på sommerlejreren).

Jens.

1. Juelsminde trops patruljekonkurrence.

Vi har i vinterens løb haft en patruljekonkurrence, som hver måned indeholdt en opgave, der skulle løses af troppens fire patruljer. Det kan måske interessere jer at høre om de forskellige opgaver, der blev stillet. Her er de:

Hver spejder skulle smede en dolk og sætte skæft på den.

Hver spejder skulle lave tre forskellige arbejder i peddigrør. (Det var i julemåneden).

Hele patruljen skulle tegne et kort med vor spejderhytte som centrum og 2 km som radius i 1:5000 som terrænet ser ud i 1955.

Hver spejder skulle lave to forskellige arbejder i læder eller skind.

Patruljehjørnet i hytten udsmykkes, herunder ophængning af kort.

Endvidere indgik i konkurrencen tagne prøver og duelighedstegn, samt patruljedagbøger og mødeprocent. Bedømmelse af opgaverne er udført af troppens skovmandspatrulje under tropsførerens ledelse.

Ved tropsmødet først i april mødte patruljerne med en vis spænding, idet resultatet skulle meddeles, og præmierne uddeles.

1. præmien bestod af et kranium af en ko, dekoreret med tegninger fra konkurrencen og indlagt lys. 2. præmien var en gammel stenøkse fra ca. 1500 f. Kr. og skæftet med over 200 år gammelt mosegetræ.

Finn.

Niels-Ole Sølberg,

der er patruljeassistent i Bæverpatruljen i Pionertroppen, Heimdal divisionen, smiler fornøjet til dig. Han har også god grund til at være glad, for han har vundet rejsen til jamboreen i Canada. Der var ikke solgt lodsedler til mere end en rejse.

Der bliver rigtig talt jamboree hjemme hos Niels-Ole. Hans to brødre er spejder og ulveunge, og deres moder er for et halvt år siden blevet floksfører i Pionerflokken. — Vi håber at høre Niels-Oles oplevelser her i Magasinet efter jamboreen.

Det var morsomt for redaktøren, at så mange havde ladet høre fra sig under månedens konkurrence, hvor I havde lejlighed til at give Spejdernes Magasin karakter.

Blandt alle indsenderne er der udtrukket fem. Navnene er:

Steen P. Tamstorf, Marsk Stigs flok. Emil Bundesen, 1. Aabenraa trop. Ole Brahe-Pedersen, 1. Ordrup trop. John Brinch Møller, 5. By. Orla Graff Larsen, 1. Frederiks-værk trop.

Alle fem har fået deres præmie sendt.

Venlig spejderhilsen

Skotte

1. Sønderbro trop.

Den 13. maj d. å. fejrede 1. Sønderbro trop sin 30-årige fødselsdag. Det er vel nok meget sjældent, at en trop kan fejre en så stor fødselsdag med samme tropsfører, som i sin tid startede den, men det er tilfældet her. Troppen blev dannet af 2 spejdere og føreren og voksede op til den største trop i landet, blev i 1944 delt i 4 troppe, som dannede Sønderbro division og har derefter endnu 2 gange afsat nye afdelinger.

I dag tæller troppen 52 spejdere og 55 ulve og vil endnu en gang give korpset en ny trop.

NYE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

5. Østerbro trop
SM Mads Wille
PF Ib Høffding
1. Grøndalsvænge trop
PF Ib Yde Andreassen
PF Finn Jørgensen
PF Niels Lystrup

Rasmussen
Allan Kruse Nielsen
SM Henning Thårup

- Rasmussen
SM Ole Sonne
5. Odense - Sct. Georgs trop
PA Bent Aagaard Nielsen
PA Louis Priisholm
PA Kjeld Kragh Jensen
PA Jørn Hansen

Pionertroppen
PF Allan Rødshagen

A VANDRINGER

- 100 km
10. Odense trop
SM Hans Chr. Berthelsen
- 75 km
10. Odense trop
PF Walder Nielsen

60 km

10. Odense trop
PF Peter Schmidt
SM Kaj Andersen
6. Østerbro trop
PF Peter Fabricius Hansen
PF Claus Hansen
PA Troels Munk Petersen
Preben Sørensen
Mikkel Holberg
5. Odense - Sct. Georgs trop
PF Finn Christiansen
PF Mogens Honoré
- Sct. Jørgens trop, Holstebro
Sigurd Mikkelsen
Erik Dohm

RIDDERE

5. Østerbro trop
SM Mads Wille
PF Ib Høffding
1. Grøndalsvænge trop
SM Henning Thårup
- Rasmussen
1. Korsør trop
PF Ole Petersen
1. Viby trop
Poul Torbensen
5. Odense - Sct. Georgs trop
PA Kjeld Kragh Jensen

VÆBBERE

1. Østerbro trop
PF Freddie Schäfer
PF Erik Nilausen
PA Kield Ebbesen
PA Henrik B. Jensen
PA Steffen Wallind
SM Jørgen Ebbesen
1. Korsør trop
PA Arne Hansen
5. By
PF Sture Lindgren
- Leo-troppen
PF Bruno Thiele
PF Jørgen Thrane
- Johan Rantzaus trop
PA Ole Hesselund
Finn Andersen
John Jacobsen

ULDOR

5. Odense - Sct. Georgs trop
SM Jens Vecht
5. By
PF John Christensen
3. Odense - Ugletroppen
SM Kjeld Jensen
SM Ole Runge Christiansen

Selve dagen vil blive fejret på troppens lejrplads ved Hvidegaard sammen med forældrene og slutte med et hyggeligt lejrball.

I årenes løb har vi været på mange ture i ind- og udland, men vor sidste sommertur, der gik til Tyskland og Østrig, er vel den største oplevelse, vi har haft endnu. —

Den grå ulv.

Vil du sælge de små silkeflag på Valdemarsdagen d. 15. juni?

På denne dag, på hvilkenagnet fortæller, at Dannebrog i året 1219 faldt ned fra himlen, sælger Dan-

marks-Samfundet hvert år et lille silkeflag til fordel for forskellige velgørende og nationale formål. Blandt andet uddeler Danmarks-Samfundet hvert år på Valdemarsdagen en masse faner og flag til skoler og ungdomsorganisationer, spejdertrope og lignende.

Danmarks-Samfundet's smukke silkeflag hører til de »mærker«, det er lettest at sælge, og vi præmierer de bedste sælgere med et smukt lille sølvemblem for salg af mindst 300 flag og et guldemblem for salg af 500 små flag.

Tal med din fører, hvis du kan tænke dig at være med.

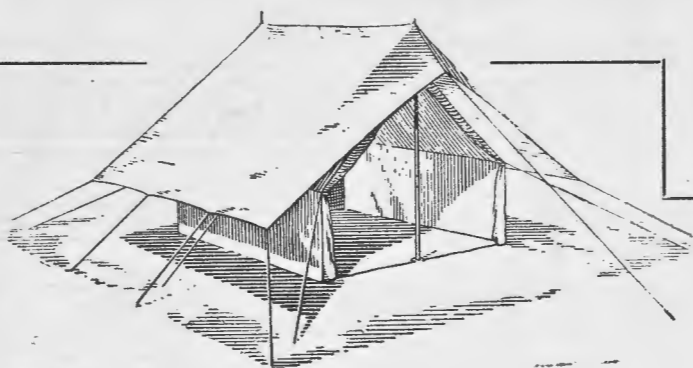
Danmarks-Samfundet.

Nu 23414 medlemmer i korpset.

Korpsmønstringen på Sct. Georgsdag viste en fremgang på 1000 medlemmer.

	1955	1954		
Ulve	10386	9974	+	412
Spejdere	8214	7954	+	260
Skovmænd	1176	1089	+	87
Rovere	661	582	+	79
Førere og hjælpere ..	2977	2815	+	162
	23414	22414	+	1000

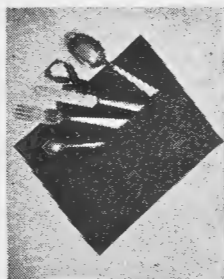

TELTE

Drengetelte af letvægtsdug m. lodret sidevæg	
110×118×180×30	75,00
A-telt 110×118×180	55,00
Cottonette telte - orangegule, prima kvalitet impr. mod jordslåethed - 120×120×200×40	140,00
150×150×200×50	169,00
170×180×200×55	188,00

Forlang vor specielle telbrochure som omhandler også større telte, oversejl m. m.

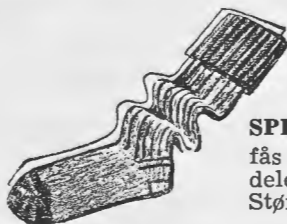
SPISEGREJER

Korpset anbefaler spisebestik i pose med teske — så har du alt hvad du behøver. Vi fører kun rustfrit stål — 6,00 — 8,00

Tallerkensæt til spejdere består af 2 dybe tallerkener og krus.

Vi får lavet sættene specielt for at imødekomme dette ønske.

Emaile — 2 tall. + 8 cm krus	5,50
Mepal (plastic) 2 tall. + krus	9,00
— alt med spejderlilje —	
Tallerkenpose	1,85

SPEJDERENS KNIV

er slirekniven — det er en kniv, som du kan bruge til alle formål

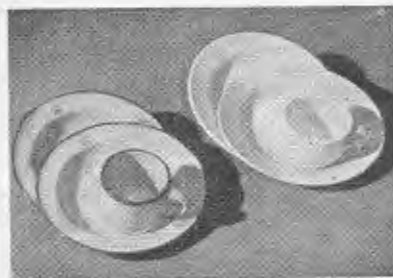
13,85 — 14,85

SPEJDERSTRØMPER — ULVESTRØMPER

fås både i uld og i perlon — og hver kvalitet har sine fordele og egenskaber — samme pris.

Størrelse — pris f. eks. størr. 9

9,00

Vi har stavlygter fra 3,85 til 18,50 — altså et mægtigt udvalg.

Først i Depotet - og så i sommerlejr

vi har hele udstyret, og vi har det rigtige
det, der duer

LEJRLYGTER

til petroleum »Feur-hand« som foto .. 6,50
samme model — ungarsk

5,85

STAVLYGTER

som tegning med rødt, grønt og hvidt lys, morseknop og focusindstilling

11,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørb

NØRRE FARIMAGSGADE 39

København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Ålborg: Kong Hanagade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V

Telefon VE 3666

Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:

Korpskontoret